

Ο ΠΑΛΗΑΤΣΟΣ ΚΑΙ ΣΟΪΤΑΡΗΣ

(Γ. ΜΟΔΗ)

—2—

Δέν βαρύεσσαι... Σάντρε... Μή θύνει σημασία... Σύ είσαι φρόνιμος ανθρώπος. —Μά κι' έτοι; Γιατί ζάει κανεὶς... Μά τό Θεδ... Μοδρήσαι νά τά σπάσω δλα!.. Νά πάν στό διάτανο.. Έσυ τί λέξ; —Έγιο τί νά πω! —Όχι, σε παρακαλῶ νά μού πης. Φταίω έγιο, γιατί δέν πρόσφατα στό χέρι. «Εγιναν δλα τόσο γρήγορα, τόσο γρήγορα! Νόμισε πώς στριφογύρι ζε δλος δ «Φαρδύς». Συνήλθε δμας. «Αρχισαν τώρα νά τρέχουν πρός τό στενοσόδικακο, δχι και πολὺ βιαστικά, οι χωροφύλακες, πολίτηδεσ στρατιώτης τής περιόδου, οι διωματικοί, πού διάβαιναν και δλλοι πευλεργοί. Κουνήθηκε και δ Τουρκαλβάνος σωματοφύλακας, πού είχε δπο μελει δποσβολωμένος με τό χέρι στή λαβή τού περιστρόφου του, χωμένου στήν πλατειά κόκκινη ζώνη Μόνος, δκλητος ήταν δ λάζο Γκαζό λάζο ξαπλωμένος δνάσκελα στή μέσα τού δρόμου και βουτηγμένος στό αίμα.

Ο Σάντρος έξακολούθησε νά κοιτάζει δφηρημένος.

—Άι, τί κάνεις άθεδφοβε; τού είπε, κουμπώνωντας τό σακάκι του, δ καφετζής, πού γύριζε τώρα στό μαγαζί του.

Φαινόταν τό περιστροφό του, στή μέση, πού μπορούσε νά τού κοστίση πολύ άκριβα. Μονάχα οι Τούρκοι ίδιωτες είχαν τό δπεριόριστο δικαίωμα νά κουβαλούν δπάνω τους δλάκερο δπλοστάσιο. Εύτυχως είχαν στρέψει δλοι τήν προσοχή τους στό δντικρυνό στενοσόδικακο.

Ο καφετζής, πού κατά βάθος ήταν εύχαριστημένος για τί με τήν άπραξία τού Σάντρου γύτωνε δπά τούς μπελάδες με τήν άστυνομία πήρε δέρθα και με δρός στρατη γού πού κρίνει ένα λιποτάκη τής μάχης τού είπε:

—Και τί έγινες μωρέ; Πι έ καμεις; Κουμπώνωνα; Ο Σάντρος ζαλισμένος δ κόμα σήκωσε τούς δμους,

—Δέν φταίς έσου.. μουρμούρισε δ καφετζής, έτοις δμως πού ν' άκουσθη. Φταίν έκεινοι πού δηλαδέτουν τέτοιες δυσλείες σ' ένα παλέτασο, ένα σοϊταρή, ένα καραγκιόζη.

Ο Σάντρος οιωπώνει με σκυμένο τό κεφάλι.

—Ελα τώρα, πήγαινε σπίτι σου. Νά ήσυχαστης.. Καλύτερα νά είσαι μακριδα.. Και δλλοτε νά έχεις δνοιάτη τά μάτια, τούς δνανείπε δ καφετζής, αδστρούς πάντοτε κρτής και δπικρής.

Τόν πήρε για μωρό παιδι!.. Ο Σάντρος έψυγε σκυφτός και ντροπιασμένος γιά τό καφενείο-ζαχαροπλαστείο τού Έψιλε.

Στό μεταξό δ Σάντρος είχε στρίψει τρείς γωνίες στό πολυδιάβαλο «ταικάκι», και μπήκε στό μέγαρο τού Σπύρου Δούμα, μεγαλεπόδρου και δπό τούς δρηγούς στήν Ογάνωση Ή δνις Δούμα, κυρίως τώρα Πανοσπούλου, τού Στρατηγού, «έβαλε πλάτες» και βοήθησε τόν γιγαντόσωμο φονιά νά πηδήση τόν ψηλό δεστόιο.

Όταν έφτασαν οι δστυνομικοί δρηκάν έρημοι και έχακαλούθησαν νά τρέχουν πλάτη δφάντο «κακούργο». «Εφαίναν έπειτα πολλές δρες ν' άνακαλύψουν σε ποιά δπά τίς πάμπολλες πόρτες, δλες τώρα κλειστές, είχε τρυπώσει. Δέν ήξαιρων ούτε σε ποιά δκριβώς γωνιά είχε έξα φανισθη.

Ο Σάντρος είχε χωθεί στό σκοτεινό βάθος τού καπτηλειού γιά νά έφυγει διδιάκριτες ένοχλησεις.

Καποτε δμως βαρέθηκε νά κουβεντιάζη με τόν έσυτό του και είπε τού γέρο «Εψιλε, μιά στιγμή πού ήταν μόνοι..

—Ξέρεις; Αύτος δ καφετζής και ψευτομπακάλης δ κύρ τάκης μοδηκαίης σήμερα και τό δάσκαλο. «Εμέναι! Και ξέρεις;

Δέν ήθελε νά με δεχθή στό παλημαγαζί του! Τού είπα, είναι διαταγή. Και τούδησε δ έρφης σάν είδε τό Σάντρο νά βγαλνε έξω. Κι' ακούς; Μέ είπα παλήστασο, σοϊταρή!.. Τ' ακούς; Πώς δεν τόν σκότωσαi...

(./.SYNEXIZETAI

